

РЕШЕНИЕ

№ 33579

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3469** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Б. Ч. – гражданин на Р. Т., чрез адв. Б. срещу Отказ от 28.02.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Т. по заявление, подадено на 14.11.2024г.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен при нарушаване на човешките права на турския гражданин. Твърди се, че жалбоподателят е възстановил правата си на студент в Технически университет С. през 2024г. Заявява, че твърдението, поради което е получил отказ за виза не е вярно, тъй като никой не се е обаждал в „Учебен“ отдел на ТУ и дори документите, които е приложил към заявлението за виза липсват. Моли да се отмени отказа.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б.

Ответникът, завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Т.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Б. Ч. – гражданин на Р. Т. е подал на 14.11.2024г. до Посолството на Република България в Т. заявление за издаване на виза тип „Д“. Със Стандартен формуляр за уведомление за основанията

за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване от 28.02.2025г., подписан от Завеждащ консулската служба в [населено място] му е отказано издаване на виза тип „Д“. Мотивите за отказа са, че представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Има данни, че през последните пет години е нарушил паспортно – визовия режим на РБългария. При извършената проверка в Технически университет е разговаряно с г-н Т. от Учебен отдел, който заявява, че чуждият гражданин не се е записал и няма да бъде студент през учебната 2024/2025г.

Видно от Уверение №165/12.03.2025г., издадено от Факултет по транспорта на ТУ – С., Б. Ч. е записан през 2019/2020г. в осми семестър на четвърти курс, редовно обучение, образователно - квалификационна степен бакалавър по специалност „Авиационно инженерство на английски език“, като са му възстановени студентските права със Заповед № 3238/03.10.2020г. От Уверение №563/11.10.2024г. става ясно още, че студентът се обучава на собствени разноски. На лист 45 от делото е представено Удостоверение №04-11-137/05.05.2025г., издадено от Министерство на образованието и науката, подписано от Директор на дирекция „Висше образование“, в което отново е потвърдено, че кандидатът е приет за студент от летен семестър на учебната 2024/2025г. в ТУ - С.. Семестриалната такса за обучение е в размер на 1800 Евро, като е посочена банковата сметка, по която следва да се преведе.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция ”и Държавна агенция „Национална сигурност“ са изисквани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя за виза. От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 534600-57324/24.06.2025г. е представена информация, че за лицето Б. Ч., с посочените идентификационни данни, в резултат на извършените справки в информационните системи на МВР, ползвани от Дирекция „Миграция“, не са установени регистрирани данни и записи. От ДА“НС“ е постъпило писмо рег. № М-6911/25.06.25г., подписано от Зам. Председателя на Агенцията, според което съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от С. – ДАНС, като е изразено отрицателно становище н националната информационна система. Приложено е писмо рег. № М-2446/11.02.2025г. до директора на Дирекция „К. отношения“ - МВНР, според което турският гражданин е пребивавал в Република България от 2009г. до 2022г., като през този период са му налагани множество административно – наказателни мерки по Закона за чужденците в Република България и Закона за българските лични документи. През 2022г. му е наложена административна мярка по чл.41, т. 2 – решение за връщане, поради обстоятелството, че не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл.39б. Становището е, че турският гражданин, кандидат за дългосрочна виза попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.10 и т.17 от ЗЧРБ.

По делото са приети като писмени доказателства представените с административната преписка, копия на заповеди за компетентност на издателя на отказа. Голяма част от документите са на турски език, без да е представен превод на български, в нарушение на чл.14, ал.1 от АПК, поради което съдът не следва да ги обсъжда.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален

административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 11.03.2025г. Същата се явява допустима, но неоснователна. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на човешките му права, без да конкретизира кои точно негови права, защитими от ЕКЗПЧ, счита, че са били нарушени. За да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да „претендира“ засягане на основни права, а дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, което се доказва от приложените към административната преписка Заповед №315/04.11.2024г. на Генералния консул в Генералното консулство на РБългария в И. и Заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р България, вид „D“, а като правно основание за отказ е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната разпоредба отказва се издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако заявителят не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи. Във формулярите се посочва основанието за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

Разпоредбата на чл. 30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (В сила от 04.08.2011г.) въвежда задължително изискване за консулските длъжностни лица да издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване, след разрешение от дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в Инструкция на министъра на външните работи, Министъра на вътрешните работи и Председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В писмото от Държавна агенция „Национална сигурност“ представено по делото на лист 59 е изразено отрицателно становище, като е посочена разпоредбата на чл. 10, ал.1, т.10 и т.17 от ЗЧРБ, в чиято хипотеза която според зам. председателя на Агенцията попада процесният случай.

Липсата на отрицателно становище от ДА“НС“ в хода на съгласувателната процедура е предпоставка за издаване на разрешение за виза „D“. В случая, становището на Агенцията е отрицателно, то представлява официален документ, издаден от длъжностно лице, в кръга на службата му, по установените форма и ред и не подлежи служебно на проверка от съда, ако не бъде оспорено. Според данните в приложеното писмо рег. № М-2446/11.02.2025г., съдържащо становището на ДА“НС“ турският гражданин е пребивавал в Република България от 2009г. до 2022г., като през този период са му налагани множество административно – наказателни мерки по Закона за чужденците в Република България и Закона за българските лични документи. През

2022г. му е наложена административна мярка по чл.41, т. 2 ЗЧРБ – решение за връщане, поради обстоятелството, че не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл.39б. Тези данни основателно са мотивирали административният орган да приеме, че апликантът е нарушил паспортно – визовият режим на РБългария през последните пет години и не доказва надлежно и убедително целта и условията на заявеното от него пребиваване. Данните, че му е наложена принудителна мярка за връщане в Т. през 2022г. противоречат на изложеното от него в жалбата, че се е върнал по собствено желание, тъй като е прекъснал обучението си, поради липса на средства, а представените няколко уверения от ТУ и МОН доказват единствено, че не му е отказано да продължи образованието си по специалност „Авиационно инженерство“, което е започнал още през 2011/2012г. Става ясно за съда, че са възстановени само студентските му права, но няма данни да е платил семестриална такса и да е записан реално като студент, с което да докаже убедително целта и условията на заявеното пребиваване.

Що се отнася за нарушението на ЕКПЧ, то не е конкретизирано, а е бланкетно и декларативно в жалбата. Забраната за дискриминация по чл. 14 ЕКПЧ е по отношение на упражняването на права и свободи по Конвенцията, изброени в чл. 2 - 13, сред които не е предвидено право на пребиваване в чужда страна. Следователно разпоредбата не въвежда право по смисъла на ЕКПЧ, а е гаранция за свободното упражняване на правата, въведени с нея. Нито националното, нито международното право предвиждат права на гражданин на трета страна за пребиваване на територията на България. Правото на влизане и излизане на територията на държава, в случаите, в които за това се изисква издаването на виза, не е основно право по Конвенцията и по тази причина неоснователно се претендира нарушение на ЕКПЧ при отказ за издаване на виза.

По изложените съображения, оспореният отказ е законосъобразен, постановен без допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и съгласно разпоредбите и целта на материалния закон, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Ч. – гражданин на Р. Т., чрез адв. Б. срещу Отказ от 28.02.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Т. по заявление, подадено на 14.11.2024г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

